

Boekverslag Scholieren.com

The world according to Garp door John Irving

Noor

A: Beschrijving.

Primaire gegevens.

Auteur: John Irving

Titel: The world according to Garp.

Ondertitel: -

Verschenen in: 1978

Aantal bladzijden: 533

Verantwoording van de keuze.

Ik was dit boek aan het lezen toen ik zag dat we een boek voor Nederlands in moesten leveren. Maar omdat ik dit boek al bijna uit had, besloot ik dit boek eerst te doen want om zo snel nog een ander boek te lezen zou ik toch niet gehaald hebben. En ik wist dat dit boek op je lijst mag.

Win

een weekend Breda met 3 vrienden en...

ontdek de leukste studentenstad van het zuiden!

KLIK HIER →

OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door: **NHTV** internationaal hoger onderwijs Breda

een weekend Breda met 3 vrienden en...
Ontdek de leukste stad van het zuiden!
OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:
NHTV Internationaal
hoger onderwijs
Breda

scholieren
.com

Verwachtingen vooraf.

Ik wist dat het een leuk boek was, omdat ik John Irving een hele leuke schrijver vind. Ik wist ook dat het een grappig boek zou zijn, met veel onvoorspelbare gebeurtenissen. Het leek me wel een interessant boek.

Korte samenvatting

T.S. Garp wordt in 1942 verwekt door zijn moeder en een stervende Technical Sergeant. Zijn laatste naam is Garp. Zijn moeder, een eigenwijze vrijgevochten vrouw, wilde niemand zijn huisslaaf worden als ze eenmaal een kind had. Jenny Fields is verpleegster.

Jenny neemt een baan als verpleegster aan op de Steering School voor jongens. Daar groeit Garp op, evenals de kinderen Percy. Garp gaat studeren aan deze school, en ontmoet er ook Helen, de dochter van de worstelcoach.

Wanneer Garp is afgestudeerd en er zeker van is dat hij schrijver wil worden, vertrekt hij met Jenny naar Wenen. Daar schrijft Jenny haar autobiografische roman "seksueel verdacht" en Garp schrijft zijn eerste echte verhaal: "Pension Grillparzer". Garp stuurt dit verhaal naar Helen, Jenny stuurt haar roman naar de uitgever John Wolff. Garp trouwt met Helen en krijgt 2 kinderen. Jenny wordt ontzettend succesvol en wordt (ongewild) omgedoopt tot feministisch leidster, zij vangt talloze vrouwen op die hulp nodig hebben.

Ondertussen schrijft Garp twee redelijke romans en gaat er in het huwelijk van Helen en Garp het een en ander mis: Ze gaan met hun beste vrienden naar bed, maar dat is niet erg. Als lerares Helen het aanpakt met een student, gaat het mis. Er gebeurt een ongeluk en ze verliezen Walt, hun jongste zoontje. Duncan verliest een oog. Ze komen op adem in Dog's Head Harbor, het grote huis van zijn moeder waar alle vrouwen opgevangen worden. Ze verwekken hun dochtertje Jenny. Daar ontmoeten ze Roberta Muldoon, voorheen Robert, en ze worden vrienden. Garp schrijft een verschrikkelijke roman: "De wereld volgens Bensenhaver". Zijn uitgever brengt het op de markt met een aangrijpende omslag. Garp zit met zijn gezin in Wenen. Op het moment dat ze terugwillen belt Roberta op om te zeggen dat iemand Jenny heeft doodgeschoten. Ze vliegen terug. Garp vindt Ellen James, een meisje met een afgesneden tong die niet van Ellen Jamessters houdt, en neemt haar op in zijn familie. Als hij terugkomt is Ernie Holms, Helen's vader, overleden. Ze gaan in het oude huis wonen. Garp schrijft niet, totdat Ellen James een stuk inzendt: "Waarom ik geen Ellen Jamesster ben". Dat roept zoveel reacties op dat Garp haar gaat verdedigen, zo begint hij weer met

schrijven. Hij maakt een Ellen Jamesster zo kwaad dat ze hem dood wil rijden, maar ze komt zelf om. Garp wordt vermoord in de worstelzaal, als Pooh Percy, nu ook een Ellen Jamesster, hem doodschiet.

B: Verdieping.

Tijd en ruimte.

Het verhaal begint in 1942, met het verhaal van Jenny Fields, en eindigt in 1976 wanneer Garp vermoord wordt. Daarna wordt er nog wel verteld wat er van elke persoon terecht komt, maar het eigenlijke verhaal is dan af. Het verhaal is op een chronologische manier verteld.

Het speelt zich vooral af in Amerika, maar voor een klein gedeelte ook in Wenen. Het speelt zich in Amerika vooral af op de "Steering School" en in "Dogs Head Harbor".

De verteller.

"The world according to Garp" is geschreven vanuit de alwetende verteller. De schrijver weet alles over de personen in het verhaal en weet vaak ook hoe iets gaat aflopen, of vertelt aan het begin, dat de persoon een lang leven zal hebben maar aan zijn eind zal komen doordat hij stikt in een olijf.

Spanning.

Er zit genoeg spanning in dit boek. Er zit de voortdurende spanning in van dat je wil weten wat er met de personen gaat gebeuren, hoe hun leven zal worden. Daarnaast zit er ook de "tijdelijke" spanning in van een moment. Bijvoorbeeld dat Garp op de auto botst waarin Helen en Michael Milton zitten. John Irving verteld het zo, dat je na een hoofdstuk pas weet wat nou de echte gevolgen zijn. En daar schrik je dan weer van, van die gevolgen.

Thema en motieven.

Thema:

Intolerante maatschappij.

Motieven:

Dood, liefde, humor, wraak, succes, schrijven.

Personages.

Garp: Eerlijk, (over)bezorgd, vriendelijk, fantasievol (soms)

Helen: Leergierig, slim, vergevingsgezind

Roberta: sterk, gevoelig, moedergevoel, kordaat optreden

Jenny: onbedoeld feministe, opkomen voor, verzorgingsdrang, eigewijs, zelf beslissen

Titel, ondertitel en motto.

De titel: "The world according to Garp" slaat helemaal op de hoofdpersoon T.S. Garp. Dit boek gaat over de manier waarop hij de wereld ziet, de gevaren voor de maatschappij en vooral voor zijn kinderen. De wereld van Garp is een verzonnen wereld, met hoeren, worstelaars, transseksuelen, feministen enzovoort.

De auteur.

John Irving was in Amerika de meest gelezen schrijver van 1978. "The world according to Garp" was de meest geprezen roman van 1978. John Irving schrijft komisch, niet alleen in dit boek. In dit boek laat hij onze werkelijke maatschappij zien vanuit een komisch, maar wel overdreven, standpunt.

Evaluatie.

De persoonlijke beoordeling.

"The world according to Garp" heeft niet echt één onderwerp. Dit boek geeft juist de hele samenleving weer, zo gestoord als die is. En dat is nu juist het leuke aan dit boek, iedereen komt wel een deel tegendat hem /haar aanspreekt. Op een komische manier wordt verteld hoe Garp zijn leventje leid. Het begint al bij zijn excentrieke moeder die zich, hoewel niet helemaal gewild, laat omdopen tot een van de feministische leidsters van de USA. En dan verandert er veel voor Garp. Want het was nu juist Garps bedoeling schrijver te worden, en dan brengt zijn moeder opeens een zeer succesvolle autobiografie uit!

Dit gebeurt in het begin van het boek. De eerste helft van het boek is een en al succes, geluk, Jenny en Garp weten zich best te redden. Maar dan komt de ommekeer voor Garp en zijn vrouw Helen. Hun zoontje komt om bij een tragisch ongeluk. Irving weet dit ongeluk zo te vertellen, dat het spannend is maar toch zeker ook komisch. Ten eerste omdat nog nooit iemand gehoord heeft dat zo'n ongeluk zou kunnen bestaan, maar tegelijkertijd ook weer omdat het best zou kunnen gebeuren, helemaal in onze samenleving.

Gevoelens en gebeurtenissen lijken gelijk in dit boek. Het is het verhaal van een man zijn leven, en bij elke gebeurtenis horen bepaalde gevoelens. Geluk bij zijn kinderen en zijn vrouw, wanhoop bij vreemdgaan, woedend bij moord enzovoorts. Het is een dik boek, er komen veel gebeurtenissen in voor. Voor een normaal mensenleven zouden dit veel te veel gebeurtenissen zijn, maar niets is te gek voor Garp. Elke gebeurtenis wordt ook beschreven alsof het had moeten gebeuren, terwijl elk ander mens bij zoveel ongeluk al zelfmoord had gepleegd, bij wijze van spreken dan. De gebeurtenissen zijn heel verschillend. In de eerste helft van het boek zijn het vooral gelukkige, succesvolle gebeurtenissen. Maar na de eerste helft komt er naast geluk ook een hoop tragedie aan te pas. Het eind van het boek is wel een beetje slap, de dood van Garp was mooi om te lezen, maar daarna kwam er nog een hoofdstuk wat er van alle mensen geworden was, hoe zij aan hun dood

zouden komen. Dat laatste hoofdstuk kwam me nog al onpersoonlijk over, het had gewoon moeten eindigen bij Garp.

Over Garp gesproken: Aan de ene kant leek hij een heel normale man, humor, bezorgd om zijn kinderen, een duidelijke mening. Aan de andere kant was hij juist te slim. Bijvoorbeeld als hij een boek aan het schrijven was, dan leek het alsof hij alle wijsheid van de wereld bezat, de zinnen die hij gebruikte. Het rare in dit boek was dat elk persoon wel iets speciaals bezat. Een handicap, een ziekte, een persoon met problemen, een transseksuele football speler, een hoer, een overdreven feministe, worstelaars. En de personen die dan normaal leken, hadden een raar beroep, pleegden een moord, gingen op een rare manier dood of hadden een verhouding met de transseksuele football speler.

Dit boek is een echt aanrader voor mensen die niet van moeilijke boeken houden. Het is geen makkelijk boek, maar het is vlot geschreven met veel humor zodat je er makkelijk doorheen leest. Dit is het enige boek dat ik ooit gelezen heb waarin een compleet ander verhaal in zit. Het verhaal dat Garp geschreven heeft, "Pension Grillparzer" genaamd. De spannende momenten kwamen precies op het juiste moment, namelijk op het moment dat je het niet verwacht.

Het taalgebruik is ook makkelijk te begrijpen, dat wil zeggen als je de Engelse taal een beetje beheerst. In het Nederlands is het zeker te begrijpen, maar je moet er niet aan beginnen als je nog op de basisschool zit.

De verwerkingsopdracht.

Het interview met een persoon uit het boek.

Interview met T.S. Garp, zoon van voormalig feministisch leidster Jenny Fields.

Mevrouw, zou u alsjeblieft deze bovenstaande zin wèg willen halen.

Is dit van groot belang?

Jazeker mevrouw, ik weiger gezien te worden als "de zoon van..". Ik heb nooit munt willen slaan uit mijn moeders bekendheid. Toen mijn eerste roman "Talmen" verscheen, hadden mijn uitgever John Wolff en ik afgesproken dat er op de omslag niet vermeld zou worden dat ik de zoon was van Jenny Fields. Ondanks dat waren er maar weinig recensenten die niet die richting uitkeken. Ze lazen en bespraken het niet om de fouten en verdiensten die mijn roman bevat, maar enkel omdat ik de zoon was van Jenny Fields. Daar ben ik toen erg boos om geworden. Ze bleven maar doorgaan over de famlieverhoudingen.

Maar dat is toch wel eens vaker gebeurd? Met uw roman "The world according to Bensenhaver"?

Dat is volledig buiten mijn weten om gebeurd!

U bent er nog steeds niet helemaal overheen, begrijp ik?

Toen John Wolff me het boek met de omslag stuurde moest ik mezelf ervan

weerhouden om niet het eerste vliegtuig weer terug te nemen. Maar hij had me juist ingeschat, ik zou het niet echt gedaan hebben. Op de omslag stond een foto van mij, met mijn kinderen en het onderschrift: T.S. Garp met zijn kinderen (voor het ongeluk). Daarbij kwam nog dat er in de tekst vermeld werd dat ik de zoon was van Jenny Fields. Maar dat was niet het ergste; op de voorkant stond een foto van een ambulance die werd uitgeladen in de sneeuw. Helen heeft het John nooit vergeven dat hij die foto op de voorkant heeft geplaatst, en de foto van Duncan, Walt en mij op de achterkant. Maar ach, eigenlijk kon ik niet kwaad zijn op John Wolff. Ik schreef een boek, wat hij niet eens op de markt wilde brengen maar vroeg hem toch het te doen. Ik heb hem een uiterst beheerste brief geschreven waarin ik mij gekwetst toonde, maar dat ik het wel kon begrijpen.

Is er iets wat u graag kwijt wilt over het schrijversschap?

Schrijven moet je kunnen en durven. Ik ken iemand die niet slecht schrijft, maar die nooit iets afkrijgt. Dan is het ook niet waarschijnlijk dat je ooit een succesvol schrijver zult zijn. Ik zeg altijd maar: Een schrijver is een dokter die alleen maar te maken krijgt met hopeloze gevallen.

Bent u momenteel bezig met schrijven? Heeft u op dit moment een "hopeloos geval"?

(na enige stilte) Daar wil ik mij verder liever niet over uitlaten.

Heeft het feit dat u momenteel niet schrijft, want dat is wat ik hieruit opmaak, iets te maken met de aanslag die onlangs op u is gepleegd?

Ho ho ho, ik beweer absoluut niet dat ik niet schrijf momenteel! Ik wil me er alleen nog niet over uitlaten, omdat ik niet wil dat iets openbaar wordt gemaakt als het nog niet helemaal af is. Alleen mijn familie en dierbare vrienden krijgen te horen wat ik schrijf.

Maar heeft die aanslag veel invloed gehad op uw leven, ik bedoel, uw moeder is ook door een aanslag om het leven gekomen?

Het was al voor de aanslag op mij dat ik weer begon met schrijven. Na "The world according to Bensenhaver" heb ik heel lang niets geschreven. Ellen James, die bij ons in de familie is opgenomen, liet mij lezen wat zij had geschreven. Ze schreef over de Ellen-Jamessters, die zij zag als mensen die een louter politieke nabootsing van een persoonlijk trauma verwoorden. Zij schreef, dat de Ellen-Jamessters haar verdriet alleen maar verlengd hebben. Ze hadden haar gemaakt tot slachtoffer van het grote publiek. En hoewel ik absoluut geen voorstander ben van Ellen-Jamessters, en daar ga ik het nu niet over hebben, wist mijn vrouw mij ervan te overtuigen dat het beter was dat dit niet uitgegeven zou worden, omdat het te veel mensen zou kwetsen. Uiteindelijk heeft Ellen James het toch uitgebracht, via John Wolff in een veelgelezen tijdschrift. Op het eerste gezicht leek het dat alle mensen die reageerden aan de kant van Ellen James stonden, maar al snel bleek dat niet waar te zijn. Er werd een groot artikel geplaatst met brieven van Ellen-Jamessters aan Ellen James. En dat bracht bij haar nogal wat teweeg,

temeer omdat ook ik werd aangevallen. En dat deed het. Dat Ellen James zo tegen me aan stond te huilen vond ik verschrikkelijk. Ik heb een lange brief geschreven waarin ik Ellen James en haar standpunt verdedigde, uitlegde. En natuurlijk drukten ze het af, het is olie op vuur en daar houden tijdschriften van. Daarmee begon ik weer te schrijven en publiceren. Achteraf kan ik natuurlijk zeggen dat het stom van me geweest is, zelfs Ellen James vertelde me dat het haar oorlog was, en dat ze niet om mijn steun had gevraagd. Ik wilde gewoon laten zien dat ik gelijk had.

En was het nou de moeite waard?

Nou, niet echt. Ik werd aangevallen, weet u wel? En ik was niet degene die stierf. Ik heb nog een spijtbetuiging af laten drukken, maar ik heb de antwoorden daarop niet meer gelezen. Dat leek me verstandiger.

Gezeten in uw omgeving, (Steering School terrein, het huis van T.S. Garp en zijn vrouw, Ellen James, zoon Duncan en dochtertje Jenny, Red.) voelt u zich natuurlijk wel veilig. Maar voelt u zich op straat nog wel veilig? Of heeft u een bodyguard nodig?

(lacht) Nou, ik heb er geen meer nodig! Ik heb er al praktisch een!

Zou u dit nader kunnen verklaren?

Kent u Robert Muldoon nog? Hij was vleugelspeler, nummer 90, bij de Philadelphia Eagles. Na zijn operatie werd het Roberta Muldoon. Omdat ze nogal wat problemen had, klopte ze aan bij mijn moeder op Dog's Head Harbor. Ze kwam daar een tijdje wonen en ze werd een van mijn moeders vertrouwelingen. In de tijd dat Helen, Duncan en ik daar woonden heeft ze ons goed geholpen. Ze probeerde al haar met oestrogeen opgewekte vrouwelijke gevoelens op Duncan uit.

Ze was erbij toen mijn moeder werd neergeschoten. Zij ving haar op en bracht haar naar de politiewagen. Sinds die tijd is onze band alleen maar sterker geworden. Robert heeft het sterke van een man nog deels in zich, maar ook het gevoelige van een vrouw. We spelen vaak samen squash en we lopen vaak samen langs het strand. Zeker sinds de aanval probeert ze altijd bij me te zijn wanneer ik ga hardlopen. Laatst sleurde ze me naar beneden, omdat ze dacht dat iemand ons aan wilde vallen! Ik had een verstuikte enkel, maar verder was het wel leuk bedoeld hoor!

Dan heb ik nog een laatste vraag aan u. Wat gaat u dadelijk doen?

Nou, ik kwam toenstraks van "Busters Snack & Grillbar" waar ik met Donald Whitcomb zitten praten totdat Bodger kwam. Het is ijskoud, en ik heb mijn muts daar laten liggen. Ik denk dat Bodger hem wel mee heeft genomen. Die ga ik straks ophalen. Maar eerst ga ik naar de worstelzaal, want het is weer bijna tijd om te trainen. Ik train het Steering School worstel team, weet u. Sinds Ernie Holm (Helen's vader, Red.) is overleden heb ik het overgenomen.

Nou meneer Garp, dan zal ik u niet langer ophouden. Ik wens u nog een fijne dag toe, en ik dank u hartelijk voor dit interview.

Graag gedaan, en graag tot ziens!